

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **MAFRA, a.s.**, se sídlem Praha 5, Karla Engliše 519/11, IČ: 45313351, zastoupen společností VORLÍČKOVÁ PARTNERS s.r.o., se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 12. 2010, č.j. 15247/10-1200-106947,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 12. 2010, č.j. 15247/10-1200-106947/106947, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7808,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce, společnosti VORLÍČKOVÁ PARTNERS s.r.o.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 12. 2010, kterým bylo zamítnuto její odvolání řádnému daňovému přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, jež bylo podáno Finančnímu úřadu pro Prahu 5 dne 28. 6. 2010. Odvolací správní orgán konstatoval, že žalobkyně v odvolání požadovala uplatnění slevy ve výši 43 574 238,- Kč podle ust. § 35b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a to z titulu investičních pobídek podle ust. § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů. Vycházela přitom z názoru, že podmínky podle zákona o investičních

pobídkách splnila a že její věc měla být posuzována podle ust. § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů ve znění platném od 30. 1. 2002, protože jako první zdaňovací období při uplatnění slevy na dani si mohla stanovit období roku 2005 a dále následující období let 2006 až 2009. Odvolací orgán naproti tomu vycházel z přechodného ustanovení článku IV zákona č. 453/2001 Sb. k novele zákona o daních z příjmů, takže věc posuzoval podle ust. § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů platného do 30. 1. 2002, tudíž prvním zdaňovacím obdobím, za které bylo možno uplatnit slevu na dani, byl rok 2001 (kdy byla vydána kolaudační rozhodnutí ohledně staveb, jichž se investiční pobídky týkaly); naposledy pak bylo možno slevu uplatnit za rok 2005.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že na základě Záměru na získání investičních pobídek ze dne 21. 12. 2000 bylo Ministerstvem průmyslu a obchodu ČR vydáno rozhodnutí o příslibu investičních podmínek č. 229/2001 ze dne 13. 2. 2002, jímž byly žalobkyni investiční pobídky dle § 1 odst. 2 zákona č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách poskytnuty a o změně některých zákonů, a to formou a) slevy na dani z příjmů dle § 35b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, b) hmotné podpory vytváření nových pracovních míst a c) hmotné podpory rekvalifikace zaměstnanců. Žalobkyně podala v řádném termínu přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2009, na základě kterého jí vznikla daňová povinnost ve výši 57 934 019,- Kč, kterou uhradila. Přitom při zpracování tohoto daňového přiznání neuplatnila slevu na dani ve výši 43 574 238,- Kč, která jí náleží z titulu investičních pobídek. Slevu na dani může dle ustanovení § 35b odst. 1 zákona o daních z příjmů uplatnit poplatník, kterému byl poskytnut příslib investiční pobídky podle zvláštního právního předpisu za podmínky, že splnil všeobecné podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Před vydáním rozhodnutí o investičních pobídkách došlo zákonem č. 453/2001 Sb., o změně zákona o investičních pobídkách a některých dalších zákonů k novelizaci též ustanovení § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů, které upravuje dobu, po kterou lze slevu na dani uplatňovat a především byl nově stanoven počátek běhu lhůty, tj. první zdaňovací období, od kterého lze započít s uplatňováním slevy na dani. Právě novelizace ustanovení § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů a jeho aplikace je předmětem tohoto sporu. Rozhodující pro uplatnění slevy na dani z titulu investičních pobídek je správné stanovení zdaňovacího období, ve kterém žalobkyně byla oprávněna uplatnit slevu na dani dle § 35b zákona o daních z příjmů poprvé. Zákon č. 453/2001 Sb. novelizoval ustanovení § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů, které je rozhodující pro určení prvního zdaňovacího období, ve kterém lze uplatnit slevu na dani, a to odlišným stanovením podmínek ve srovnání s právním stavem do 30. 1. 2002. Novela č. 453/2001 Sb. neobsahuje žádné přechodné ustanovení, které by upravovalo, podle jakého znění zákona o daních z příjmů má být sleva na dani uplatňována, a to v závislosti na tom, kdy bylo rozhodnutí o investičních pobídkách vydáno. Právě z důvodu, že zákon č. 453/2001 Sb. žádné takové přechodné ustanovení neobsahuje, a tedy ani neupravuje postup v případě, že bylo řízení o vydání rozhodnutí zahájeno před jeho účinností, je třeba při uplatňování slevy na dani postupovat podle aktuálního znění zákona o daních z příjmů. Ze systematického výkladu a i ze samotného textu zákona č. 453/2001 Sb. vyplývá, že každé přechodné ustanovení (či. II. i čl. IV.) se vztahuje k odlišným právním předpisům. To znamená, že z textu čl. II. nelze dovozovat žádné důsledky pro zákon o daních z příjmů, protože se zákona o daních z příjmů vůbec netýká. Pokud jde o ustanovení čl. II bod 1. cit. zákona, ve kterém se stanoví, že řízení zahájená do účinnosti novely se dokončí podle dosavadních předpisů, pak takové ustanovení má význam výhradně pro postup při vydávání rozhodnutí, nikoliv již pro rozsah a výkon práv z něj vyplývajících. Význam ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 453/2001 Sb. je tedy omezen pouze na vlastní řízení o žádosti o investiční pobídce a toliko na zákon o investičních pobídkách. Význam ustanovení bodu 1. čl. II. zák. č.

453/2001 Sb. se proto omezuje výlučně na vlastní proces vydávání rozhodnutí o příslibu investiční pobídky podle zákona o investičních pobídkách. Jakmile je rozhodnutí vydáno, použitelnost relevantních procesních ustanovení tohoto zákona tím zaniká, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, viz rozhodnutí č. j. 5 Afs 6/2008-110. Ze systematiky zákona č. 453/2001 Sb. je rovněž zřejmé, že zákonodárce neměl v úmyslu aplikovat novelizované ustanovení § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů na uplatnění slevy na dani rozdílně, a to v závislosti na tom, zda vydání rozhodnutí o příslibu investičních pobídek nastalo před nebo po účinnosti uvedené novely. V případě, že by tak chtěl učinit, musel by nepochybně uvedenou skutečnost legislativně upravit v přechodných ustanoveních v článku IV zákona č. 453/2001 Sb., což neučinil; výše uvedené potvrzuje rovněž důvodová zpráva s tím, že ustanovení § 35b zákona o daních z příjmů se vztahuje na stávajícího poplatníka. Protože zákona o daních z příjmů neobsahuje žádné přechodné ustanovení o tom, že by investiční pobídky, udělené rozhodnutím o příslibu investičních pobídek, měly být posuzovány ve znění zákona o daních z příjmů před novelou provedenou zákonem č. 453/2001 Sb., je třeba při uplatňování slevy na dani postupovat podle aktuálního znění § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů, tj. ve znění od 30. 1. 2002. V případě novely zákona o investičních pobídkách však zákonodárce jednoznačně upravil, které znění zákona se bude od 30. 1. 2002 na již probíhající řízení o investičních pobídkách vztahovat, když v přechodných ustanoveních stanovil, že řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 453/2001 Sb. se dokončí podle dosavadních předpisů. Toto přechodné ustanovení má ve vztahu k zákonu o investičních pobídkách pouze procesní povahu, která žadatelům zaručuje zachování procesního postupu s ohledem na právní stav k datu zahájení řízení. Žalobkyně tedy postupovala v případě aplikace ustanovení § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů, ve znění zákona č. 453/2001 Sb., správně, a to z důvodu chybějícího přechodného ustanovení a s ohledem na skutečnost, že právní nárok na uplatňování investičních pobídek jí vznikl až datem vydání rozhodnutí o investičních pobídkách tj. po 30. 1. 2002. Proto je oprávněna stanovit jako první zdaňovací období pro uplatnění slevy na dani zdaňovací období 2005, neboť zdaňovací období 2005 je ve smyslu ust. § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů, ve znění od 30.1.2002, zdaňovacím obdobím, ve kterém uplynuly 3 roky od vydání rozhodnutí o příslibu investičních pobídek podle zvláštního právního předpisu. Slevu na dani pak může žalobkyně následně uplatňovat čtyři po sobě bezprostředně následující zdaňovací období, tj. 2006, 2007, 2008 a 2009. Žalobkyně proto uplatňuje slevu na dani z titulu investičních pobídek za zdaňovací období 2009 ve výši 43 574 238,- Kč. Žalovaný své napadené rozhodnutí odůvodňuje na základě odpovědi ministerstva financí na metodický dotaz k investičním pobídkám č.j. 15/90335/2006-151 ze dne 19. 9. 2006, který byl Ministerstvu financí k této problematice zaslán. Žalovaný i ministerstvo financí ovšem ve svých rozhodnutích, resp. odpovědi opomíjejí skutečnost, že rozhodnutí o příslibu investičních pobídek je individuálním správním aktem, a tedy zavazuje žalobkyni jen ve svém výroku a nikoli v odůvodnění; dovolávání se žalovaného na odůvodnění rozhodnutí o investičních pobídkách je v daném případě zcela irrelevantní. Nadto v rozporu se skutečností žalovaný nepravdivě tvrdí, že v rozhodnutí o investičních pobídkách jsou stanoveny podmínky pro poskytnutí slevy na

dani podle § 35b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 30.1.2002,

a to včetně vymezení počátku běhu lhůty pro její uplatňování, ačkoliv v tomto rozhodnutí není nikde stanoveno, že se pro uplatnění slevy na dani použije zákon o daních z příjmů ve znění do 30. 1. 2002, a už vůbec tam není uvedeno, že se citovaný zákon ve znění do 30.1.2002 použije k vymezení počátku běhu lhůty pro její uplatňování podle § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů. Bylo-li tedy rozhodnutí o investičních pobídkách vydáno dne 13. 2. 2002, tj. po účinnosti novely zákona č. 453/2001 Sb., není pochyb o aplikaci ustanovení zákona o daních z příjmů ve znění po 30. 1. 2002.

Žalobkyně dále poukázala na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. srpna 2009, č. j. 1 Afs 49/2009 - 109, kde se tento soud v obdobné věci vyjádřil ve prospěch daňového subjektu, přičemž vycházel z data vydání rozhodnutí o příslibu investičních podmínek a z data vydání pravomocného rozhodnutí o kolaudaci. Vzhledem k tomu, že obě rozhodnutí byla vydána ve zdaňovacím období 2001, tj. před novelou ustanovení § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů, aplikoval Nejvyšší správní soud na daný případ ustanovení § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů, ve znění před 30. 1. 2002. Vzhledem k tomu, že v případě žalobkyně bylo rozhodnutí o investičních pobídkách vydáno dne 13. 2. 2002, tj. po novele provedené zákonem č. 453/2001 Sb., jsou účinky spojené s možností uplatnění slevy na dani z titulu investičních pobídek spojeny se zněním ustanovení § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů, ve znění po 30. 1. 2002. Žalobkyně byla proto oprávněna uplatnit slevu na dani z titulu investičních pobídek ve zdaňovacím období 2009, neboť prvním zdaňovacím obdobím byl podle jejího určení rok 2005. Žalobkyně před zdaňovacím obdobím 2007 investiční pobídky nečerpala, neboť v těchto obdobích nevykázala dostatečně vysoký základ daně. Žalovaný totiž nesprávně argumentuje vykázaným základem daně v letech 2005 a 2006, přičemž opomíjí způsob výpočtu slevy na dani uvedený v ustanovení § 35b zákona o daních z příjmů. Z ustanovení § 35b odst. 1 cit. zákona vyplývá, že se sleva na dani vypočte jako rozdíl mezi částkou daně vypočtené za zdaňovací období, za které bude sleva uplatněna, nikoliv základu daně, a mezi údaji roku 1999. Protože daňová povinnost žalobkyně v letech 2005 - 2006 byla nižší než v roce 1999, nebyla tak splněna podmínka pro čerpání slevy na dani. Žalobkyně tedy uzavřela s tím, že podmínky pro uplatnění slevy na dani byly splněny ve zdaňovacím období 2001, nejpozději pak 3 roky od vydání rozhodnutí o příslibu investičních pobídek podle zvláštního právního předpisu, tedy v roce 2005. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Odvolací správní orgán se k žalobě vyjádřil s tím, že ve věci rozhodoval v souladu se stanoviskem Ministerstva financí ze dne 4. 12. 2008 a trval na tom, že byla-li kolaudační rozhodnutí povolující užívání staveb, jichž se investiční pobídky týkaly, vydána a nabyla účinnosti v roce 2002, tedy před vydáním rozhodnutí o investičních pobídkách, byl rok 2001 prvním zdaňovacím obdobím, za které bylo možné poprvé uplatnit slevu na dani, a rok 2005 pak zdaňovacím obdobím, za které bylo možné slevu uplatnit naposled. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 13. 2. 2002 vydalo Ministerstvo průmyslu a obchodu rozhodnutí č. j. 50757/01/2040/1000, kterým byl žalobkyni vydán souhlas s poskytnutím investičních pobídek podle § 1 odst. 2 zákona o investičních pobídkách, a to, 1) slevy na dani z příjmů podle § 35b zákona o daních z příjmů, 2) hmotné podpory vytváření nových pracovních míst podle § 5a zákona č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti a působnosti orgánů České republiky na úseku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a 3) hmotné podpory rekvalifikace zaměstnanců podle § 6 zákona o zaměstnanosti. Investiční pobídka – sleva na dani z příjmů bude zájemci poskytnuta v souladu s § 1 odst. 2 zákona o investičních pobídkách a § 35b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Slevu na dani z příjmů lze uplatnit za předpokladu splnění všeobecných podmínek stanovených v § 2 odst. 2 zákona o investičních pobídkách a zvláštních podmínek dle § 35a odst. 2 zákona o daních z příjmů ve spojení s § 35b odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb.,

o daních z příjmů, a dále za předpokladu vydání kolaudačního rozhodnutí či souhlasu stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním rozhodnutí na první stavbu nebo část stavby, které se investiční pobídky týkají. Pro účely vymezení zdaňovacího období, za které lze slevu na dani z příjmů uplatnit dle § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů, je v souladu s výkladovým stanoviskem Ministerstva financí České republiky ze dne 16. května 2001 č.j. 152/41556/2001 nutné, aby kolaudační rozhodnutí nebo souhlas stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí na první stavbu nebo části stavby, které se investiční pobídky týkají, bylo vydáno až po vydání rozhodnutí o příslibu investičních pobídek. Výjimku lze učinit pouze za předpokladu, že kolaudační rozhodnutí nebo souhlas stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí na první stavbu nebo části stavby, které se investiční pobídky týkají, bylo vydáno před rozhodnutím o příslibu investičních pobídek, avšak toto rozhodnutí o příslibu investičních pobídek bylo vydáno do termínu podání daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém nabylo právní moci kolaudační rozhodnutí nebo byl vydán souhlas stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí na první stavbu nebo části stavby, které se investiční pobídky týkají.

Přiznání k dani z příjmů právnických osob za období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 podala žalobkyně dne 9. 6. 2010, načež dne 26. 7. 2010 podala proti tomuto daňovému přiznání odvolání s tím, že uplatňuje slevu na dani z titulu investičních pobídek, aplikujíc ust. § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 30. 1. 2002. O tomto odvolání rozhodlo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze v projednávané věci musel zohlednit skutečnost - na kterou jej rovněž ve svých vyjádřeních upozornili jak žalobkyně, tak žalovaný - totiž že skutkově i právně obdobnou věcí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Afs 59/2013 – 55 (dostupný na www.nssoud.cz), kterým rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2013, č. j. 6 Ca 104/2009 – 64. Tím byla zamítnuta žaloba společnosti MAFRA, a.s., proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 1161/09-1200-106947, ve věci neuznání slevy na dani z příjmů právnických osob dle ust. § 35b odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Žalobkyně uplatnila za zdaňovací období 2007 slevu na dani dle ust. § 35b zákona o daních z příjmů; učinila tak v odvolání proti řádně podanému daňovému přiznání v souladu ust. § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný odvolání zamítl a slevu na dani stěžovateli nepřiznal, přitom námitku

nesprávného právního posouzení (dle stěžovatele mělo být postupováno dle zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 30. 1. 2002), neshledal důvodnou. Uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že v rozhodnutí, které Ministerstvo průmyslu a obchodu vydalo dne 13. 2. 2002 je odkaz na kolaudační rozhodnutí; je zřejmé, že při uplatňování slevy na dani je třeba postupovat podle znění zákona o daních z příjmů před novelou, neboť ve smyslu ustanovení § 35b odst. 4 zákona ve znění před novelou, je nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí jednou z možných podmínek stanovení prvního zdaňovacího období, za které slevu na dani lze uplatnit poprvé. Jelikož kolaudační rozhodnutí povolující užívání staveb, jichž se investiční pobídky týkají, byla vydána a nabyla účinnosti v roce 2001, tj. před vydáním předmětného rozhodnutí, avšak před uplynutím lhůty pro podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2001, dospěl žalovaný k závěru, že rok 2001 byl prvním zdaňovacím obdobím, za které bylo možno poprvé uplatnit slevu na dani, a rok 2005 zdaňovacím obdobím, za které bylo možné slevu na dani uplatnit naposledy; slevu tak nelze uplatnit v roce 2007.

Je zřejmé, že věc nyní soudem rozhodovaná se týká týchž účastníků a je založena na stejných skutkových okolnostech, pročež na její řešení je na místě použit právní závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Městský soud dospěl v napadeném rozsudku ke správnému právnímu závěru stran aplikace cit. ustanovení v relevantním znění, tedy ve znění účinném od 30. 1. 2002. Jakkoli žalovaný aplikoval ve svém rozhodnutí zákon o daních z příjmů ve znění do 29. 1. 2002, tedy vycházel ze zcela odlišného znění cit. ustanovení, městský soud dospěl k závěru, že ani nové znění zákona na věci nic nemění v otázce, zda stěžovatel mohl v roce 2007 slevu na dani uplatnit; konstatoval přitom, že jestliže stěžovatel slevu na dani uplatnil poprvé až v roce 2007, učinil tak po uplynutí lhůty stanovené v § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů, ve znění od 30. 1. 2002, tedy neoprávněně. Současně dovodil, že uplatnění slevy na dani v roce 2005 bylo de facto předpokladem pro její uplatnění v následujících zdaňovacích obdobích, tj. v roce 2006, 2007, 2008 a 2009.*“

Další úvahy a závěry městského soudu však shledal Nejvyšší správní soud nesprávnými a konstatoval, že:

„*Podle ustanovení § 35b odst. 4 zákona o daních z příjmů účinného od 30. 1. 2002 slevu na dani podle odstavce 1 lze uplatňovat po dobu 5 po sobě bezprostředně následujících zdaňovacích období, přičemž prvním zdaňovacím obdobím, za které lze slevu na dani uplatnit, je zdaňovací období, ve kterém poplatník splnil všeobecné podmínky podle zvláštního právního předpisu a zvláštní podmínky stanovené tímto zákonem, nejpozději však zdaňovací období, ve kterém uplynuly 3 roky od vydání rozhodnutí o příslibu investičních pobídek podle zvláštního právního předpisu. V případě, že byla lhůta pro splnění všeobecných podmínek prodloužena podle zvláštního právního předpisu, posunuje se počátek pro uplatnění slevy na dani z příjmů, nejdéle však o 2 roky.*

Z dikce shora citovaného ustanovení vyplývá, že prvním zdaňovacím obdobím, za které lze slevu uplatnit, je zdaňovací období, ve kterém byly splněny všeobecné podmínky podle zákona o investičních pobídkách, zvláštní podmínky podle zákona o daních z příjmů a podmínky obsažené v příslibu investičních pobídek. Nejpozději bylo možno slevu na dani uplatnit ve zdaňovacím období, ve kterém uplynuly 3 roky od vydání rozhodnutí o příslibu investičních pobídek. V konkrétním případě to bylo zdaňovací období roku 2005, protože v tomto roce uplynuly 3 roky od vydání rozhodnutí o příslibu investičních pobídek. Znamená to tedy, že nejzazším termínem, kdy žalobce mohl slevu na dani z titulu příslibu investičních pobídek uplatnit poprvé a od kterého se počítá ona pětiletá lhůta, byl rok 2005.

Nejvyšší správní soud na základě uvedeného konstatuje, že z ust. § 35b odst. 4 toliko vyplývá, že pokud daňový subjekt nezapočal s čerpáním slevy na dani již ve dřívějším zdaňovacím období, pak období (v rozhodné době 5 let), po které lze uplatňovat slevu na dani, začíná běžet až zdaňovacím obdobím, ve kterém uplynou 3 roky od vydání rozhodnutí o příslibu investiční pobídky. Cit. ustanovení tedy upravuje, odkdy se nejpozději počítá lhůta, v níž může poplatník slevu uplatnit, neřeší však již, zda ji uplatní či nikoli.

Ustanovení § 35b odst. 4 nezakládá nárok na poskytnutí investiční pobídky, ten je založen zákonem o investičních pobídkách, nikoli zákonem o daních z příjmů; správci daně přísluší pouze kontrolovat dodržení těchto podmínek (viz § 7 odst. 4 zák. č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách, ve znění pozdějších předpisů). Z cit. ustanovení nelze nikterak dovozovat, že pokud není sleva v daném okamžiku uplatněna, celý nárok zaniká; uvedené ustanovení určuje toliko počátek běhu pětileté lhůty, resp. nejzazší okamžik jejího běhu.

Subjekt čerpající slevu na dani z titulu investiční pobídky je oprávněn zvolit, ve kterém roce z období stanoveného dle § 55b odst. 4 zákona o daních z příjmů slevu uplatní

a zda ji vůbec uplatní. Bylo tedy zcela v dispozici stěžovatele, zda slevu na dani uplatní v každém zdaňovacím období nebo pouze v některém z nich, a to v průběhu období stanoveném zákonem pro čerpání slevy, tj. v letech 2005 až 2009.

[...]

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že ust. § 35b odst. 4 zákona o daních příjmů určuje toliko období (tj. určitý časový úsek, v projednávané věci 5 let), ve kterém může subjekt slevu čerpat, neurčuje však období, kdy tak musí poprvé učinit, ani to, zda tak musí učinit vůbec.

Situaci, kdy nárok na slevu zaniká, stanoví pouze ust. § 35b odst. 7 zákona o daních z příjmů, v žádném případě takový důsledek nelze dovozovat z ust. § 35b odst. 4 cit. zákona. Pokud totiž daňový subjekt uplatní např. slevu v určeném pětiletém (resp. nyní v desetiletém) období, které začíná třetím rokem od poskytnutí příslibu, tj. v daném případě v roce 2005 a končí v roce 2009, pouze v některém roce, popř. ji neuplatní v žádném roce, důsledkem je pouze to, že přiznané investiční pobídky formou slevy na dani v plném rozsahu, popř. vůbec nevyužije, jinými slovy, o toto daňové zvýhodnění přichází.“

Městský soud v Praze v nyní projednávané věci konstatuje, že neshledal žádný důvod k tomu, aby se od výše prezentovaných názorů Nejvyššího správního soudu jakkoliv odchýlil. Nezbylo tedy, než uzavřít s tím, že odvolací správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, jestliže odvolání žalobkyně zamítl vycházející z toho, že na věc je nutno použít ustanovení zákona o daních z příjmů ve znění platném do 30. 1. 2002, a jestliže dospěl k závěru, že rok 2001 byl prvním zdaňovacím obdobím, za které bylo možno poprvé uplatnit slevu na dani, a rok 2005 zdaňovacím obdobím, za které bylo možné slevu na dani uplatnit naposledy.

Shodně se závěry Nejvyššího správního soudu proto městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a současně věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že ten odvolání žalobkyně znovu projedná a věc rozhodne za použití ustanovení zákona o daních z příjmů ve znění platném od 30. 1. 2002.

Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny zástupci, společnosti VORLÍČKOVÁ PARTNERS s.r.o., za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 7808,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce, společnosti VORLÍČKOVÁ PARTNERS s.r.o.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. dubna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová